

at føie nogle enkelte af mine egne Betragtninger. Vædringsforslaget gaar jo ud paa at give Indenrigsministeriet Bemyndigelse til at bevilge Undtagelser fra Lovens Regler, og det er en Bemyndigelse, som der ganske efter dette Ministeriums Behag kan gjøres Brug af eller ikke Brug af. Men den høitærede Minister har hverken begjæret eller ønsket en saadan Bemyndigelse, og efter de Udtalelser, som vi have hørt fra ham i Dag, er der vel al Sandsynlighed for, at det ligger nærmest at antage, at denne Bemyndigelse ikke vil blive benyttet. Man kan ganske vist sige, at saa er Faren ikke stor, men saa er Bemyndigelsen jo ogsaa overflødig, og saa sandt som alt Overflødig i Virkeligheden er skadeligt, saaledes er det ogsaa Tilfældet her, hvilket er let paa viseligt. Mærede Tilstedeværelsen af denne Bemyndigelse vil vække Illusioner hos dem, som ønske, at den benyttes. De ville jo i falsk Tillid til den holde Møder, reise Agitation, affatte Andragender, kolportere dem rundt til Underskrift, indende dem med eller uden Deputation til Indenrigsministeriet, og Altsammen vil det, under den givne Forudsætning, at Bemyndigelsen ikke bliver brugt, være spildt Arbejde, spildt Tid, spildte Penge, og det eneste Udbytte vil være Misforhold og Støffelse. Jeg tror derfor, at i dette Tilfælde, at Bestemmelsen ikke bliver brugt, vil den være ligefrem skadelig. Forudsætter man derimod det andet Alternativ, at Bemyndigelsen virkelig bruges, hvorledes stiller Sagen sig saa? Der vil indkomme Andragender om, at der i det eller det særlige Fiskevand maa indføres en Bestemmelse om Massevidden. Hvorledes skal nu Indenrigsministeriet træffe Bestemmelse i saa Henseende. Har Ministeriet en saadan lokal Kundskab eller en saa fagmæssig Indsigt i disse Forhold, eller har det saadanne jaghyndige Kræfter overalt til sin Raadighed, at det vil kunne træffe den rette Afgjørelse, saa at det til enhver enkelt Tid vil kunne dels afflaa, dels bevilge slige Andragender. Jeg tror — og det ligger jo nær efter Alt, hvad den høitærede Indenrigsminister har udtalt — at han vil være den Første til at indrømme, at Ministeriet savner saadanne Betingelser, Betingelser for at bruge Bemyndigelsen paa den virkelig rette Maade. Nu mener man maaske, at der behøres slet ikke saa store Undersøgelser, thi bliver der i et Andragende fra den stedlige Fiskerbefolkning udtalt bestemte Ønsker om at blive forstaaet for smaamaaske Garn, saa vil det være tilstrækkeligt, at Indenrigsministeriet bruger sin Bemyndigelse. Men man maa dog ikke overse, at der meget let kan tænkes at indkomme et Modandragende; jeg tror vel forudsige, at det endog vil blive Reg-

len. Hvorledes skal saa Afgjørelsen træffes, skal det ske gennem en Optælling af de forskjellige Underskrifter paa de respektive Andragender, eller vil man gaa til at undersøge og veie Underskrifterne? Thi det er jo dog vel givet, at en Søndagsfiskers Ønsker ikke kan og heller ikke bør have samme Vægt som en Mand's, hvis udelukkende Erhverv er Fiskeri, og hvis hele Ve og Vel er afhængigt af dettes Ordning. Jeg tror derfor, at det vilde berede mange praktiske Vanskeligheder, og enten man benytter eller ikke benytter denne Bemyndigelse, vil det være til Skade for Fiskerne; paa den ene Side vil det vække falske Illusioner, paa den anden Side vilde det være næsten utgjennemførligt, hvis man vilde benytte denne Bemyndigelse. Jeg anser derfor Vædringsforslaget for høist uhensigtsmæssigt, for at bruge et mildt Ord, og for meget upraktisk, og jeg skal derfor tillade mig at tilraade ærede Medlemmer at stemme imod det.

Rump: Jeg skal tillade mig nogle korte Bemærkninger i Anledning af forskellige Øtringer, der fremkom fra den ærede sidste Taler. Jeg skal for det Første forvare mig mod den Misforstaaelse, at jeg skulde mene, at danske Fiskere ikke maatte fiske rundt om paa dansk Søterritorium. Det er Noget, som mindst funden falde mig ind, da der nede i Korsør i Sildebiskeriets Tid ligger flere hundrede Fiskebaade; af hvilke vistnok Halvdelen er fra det øvrige Land. Naturligvis have danske Fiskere Lov til at fiske alle Vegne ogsaa i Korsør Nor, men denne Regel maa staa saa fast, den vil, saa faar man aldrig en lokal Fiskerbefolkning til at forstaa, at fremmede Fiskere skulde have Lov til at komme og med deres Redskaber ødelægge det Fiskeri, af hvilket en stor Befolkning kunde leve Klar ud og Klar ind. Naar det ærede Medlem mente, at det var unyttigt at vedtage Vædringsforslaget, fordi Ministeren ikke syntes om det, og man derfor maatte forudsætte, at Ministeriet ikke vilde benytte Beføielsen, saa kan jeg dertil ikke sige Andet, end at det maa bero paa Ministeren, men jeg kan ikke antage, at Ministeren ikke skulde ville benytte en Bemyndigelse til i den lokale Befolknings Interesse at opretholde den bestaaende Ordning. Det ærede Medlem mente, at Ministeriet vilde mangle Betingelserne for at træffe en Afgjørelse af, hvorledes en Bestemmelse skulde affattes, som skulde give en saadan Ret for den lokale Fiskerbefolkning med Hensyn til Massevidde osv. Det kan jeg ikke rigtig forstaa, thi naar Ministeriet har Betingelserne for at kunne forelægge Love paa dette